

beres Charakteer ikke synes at qualificere sig til Fængselsstraf. Forsaauidt derimod den tidligere Kommission ved at henseende til Overveielse, om der ikke i Straffeloven burde optages en Bestemmelse svarende til den i Fd. 3 Juli 1835 § 26 indeholdte Regel for Afsoningen af en Flere in solidum paahvilende Mulkt, synes at have forudsat, at Bøder skulde kunne idømmes Flere, Een for Alle og Alle for Een, kan dette neppe ansees for rigtigt; Reglen bør uden Tvivl være den, som man har fundet Anledning til udtrykkelig at udtale i Udkastets § 30 1ste Stykke, at naar Flere ere medskyldige i et Forhold, hvorfor Bødestraf skal anvendes, bliver Bøden at idømme hver især af dem.

Den væsentligste Uoverensstemmelse imellem Kommissionen og dens Forgjænger, der i den Henseende væsentlig har sluttet sig til det hidtil Bestaaende, finder dog Sted med Hensyn til Spørgsmaalet om Afsoningen af Bøder, men det er tillige et Punkt, paa hvilket det ikke heller er lykkes at tilvejebringe Enighed mellem selve Kommissionens Medlemmer. Enige have alle Medlemmer dog været derom, at det i Forordn. 16. Novbr. 1836 opstillede Afsoningsystem paa ingen Maade bør bibeholdes uforandret, idet det er altfor uholdsmæssig haardt. Den overveieende Stemning har derhos været for, at Fængsel paa Band og Brød overhovedet slet ikke burde opstilles som det almindelige Afsoningsmiddel, idet det deels i og for sig er unaturligt ikke at lade den i Henseende til Haardhed og Følelighed nærmest følgende, men en meget fjernere Straffeart træde istedetfor den i Loven, som den ordinaire, foreskrevne Straf, naar denne fordi den i et særligt Tilfælde ikke kan bringes i Anvendelse, maa ombyttes med en anden, og deels har saameget mere imod sig i paakommende Tilfælde at substituere Fængsel paa Band og Brød for Bøder, som den nævnte Fængselsstraf ikke blot i sig selv maa ansees som en haard Straf, men tillige ifølge Opinionen har noget Banærende ved sig, medens Bødestrafpen netop væsentlig skulde anvendes for mindre Forseelser og i Tilfælde, hvor selv den mildeste Fængselsstraf, simpelt Fængsel, efter Omstændighederne antages at kunne blive en for haard Straf. Til Fordeel

for Afsoningsystemet efter Fd. 16de Novbr. 1836 er der vel paaberaabt, at simpelt Fængsel for Fleertallet af dem, der ville komme til at affone Bøder, kun vilde være en lidet virksom Straf, og at den derhos ialtsald. maatte udstrækkes længere i Tiden og derved i mange Tilfælde let vilde kunne have en fordærveligere Indvirkning paa Vedkommendes navnlig økonomiske Forhold end en kortere Tids Fængsel paa Band og Brød; men Rigtigheden af det første Argument er vistnok saare tvivlsom, og hvad den sidste Betragtning angaaer, da kan den ikke motivere at opstille Fængsel paa Band og Brød som det ordinaire Afsoningsmiddel, men kun tale for ved Siden af simpelt Fængsel som det ordinaire Afsoningsmiddel at aabne Udgang for den Paagældende til efter egen Begjæring at affone Bøden med en kortere Tids Fængsel paa Band og Brød istedetfor med en længere Tids simpelt Fængsel. Paa denne Maade har man derfor foreslaaet at ordne Sagen, idet man er bleven enig om at opstille simpelt Fængsel som det ordinaire Afsoningsmiddel, saaledes som tidligere skeet i den preussiske og i Udkast til den svenske Straffelov.

Fornemmelig har det i Kommissionen været Gjenstand for deelte Meninger, hvorledes Reglerne for Bøders Afsoning ved Fængsel rettest gives i Loven, om man nemlig enten, som Tilfældet er i Fd. 16de Novbr. 1836, skal i Loven indsette en bestemt Skala for Afsoningen, eller om man skal ordne Forholdet saaledes, at det i hvert enkelt Tilfælde, ialtsald indenfor visse almindelige Grændser, kan bestemmes efter de forskjellige Hensyn, der herved bør komme i Betragtning, hvilken Fængselsstraf der skal træde istedetfor Bøden, naar denne ikke betales. Imod den første Fremgangsmaade kan, efter hvad der formenes af 3 af Kommissionens Medlemmer (Brock, Klein og Luning), reises den væsentlige Indvending, at man derved udsætter sig for Ubillighed, ja for Uretfærdighed. Efter Udkastets § 59 skal der — hvilket synes at være ganske i sin Orden — ved Fastsættelsen af Bødens Størrelse særligt tages Hensyn til den Skyldiges Formuesforfatning, men herved kan dog kun tages Hensyn til hans formodede Formuesforfatning, og naar det da skulde blive Tilfældet, hvad saare let kan skee, at en Per-